

havde stillet i Udsigt ved første Behandling af denne Sag. Jeg vedkender mig det fuldstændig og særlig ogsaa den Betragtning, at der er intet Samfundsanliggende, som jeg tror vil lettere hane Vejen for en Formue- og Indtægtsstat end denne. Men det mærkværdige er, at det ærede Medlem nu fra sit Standpunkt lyser efter en saadan Stat, da han — jeg veed ikke, om han vil stemme for Mindretallets Forslag eller ej — men da han eller hans Meningsfæller i alt Fald opstille et Forslag, der netop gaar ud paa at indskrænke, om ikke helt affstatte den eneste Formue- og Indtægtsstat, vi have her i Landet, det er Kommuneskatten. Det ærede Medlem vil være fuldstændig paa det rene med, at Gennemførelsen af den Tanke at anvende Olfatten til en Alderdomsforsørgelse til Løsning af Fattighylden i Kommunerne vil have den Følge, at Formue- og Indtægtskatten bliver i en væsentlig Grad indskrænket, og det er den eneste, vi have. Det ærede Medlem, der lyste efter en Formue- og Indtægtsstat til Staten, vil række Haand til at faa den indskrænket paa det eneste Punkt, hvor den nu er gældende. Hvad der i Ojeblikket er Udsigt til at naa paa Alderdomsforsørgelsens Omraade, have vi i de seneste Dage haft rigelig Anledning til at diskutere, og Naaden, hvorpaa man fra vor Side mener, at disse Foranstaltninger allensfals midlertidig ville kunne tilvejebringes, gaar — det kender det ærede Medlem — ud paa, at denne Byrde delvis bliver at bære af Kommune og Stat.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa en Betragtning af Forhandlingspolitikken i det hele; i det hele taget har jo ved dette mærkelige Vædringsforslag, der er kastet ind i denne Diskussion, denne Forhandling faaet halv Vejs Karakteren af en første Behandling, saa jeg har vel ogsaa Lov til at rette nogle Bemærkninger til det ærede Medlem af en mere almindelig Karakter. — Det ærede Medlem erklærede, at han ansaa den Forhandlingspolitik, der var ført her i Folketinget i det sidste Par Aar, for den eneste rigtige. Det ærede Medlem og mange af hans Venner ere saa forbausende livlige til at forandre deres Standpunkt i en forholdsvis kort Tid. Det er ikke længere siden end Nytaar, at det ærede Medlem i det af ham udgivne Blad fortalte, at ved

Slutningen af forrige Samling vare alle Venstremænd her i Folketinget enige om, at saaledes som det var gaaet, kunde det ikke blive ved at gaa. Der maatte tages fat paa en anden Maade. Nu siger det ærede Medlem, at det var netop den rigtige Forhandlingspolitik, saaledes som man den Gang bar sig ad. Jeg hørte, at det ærede Medlem rettede en Bebrejdelse mod mig paa Grund af den Del, jeg havde taget i de gentagne tidligere Forhandlinger om et konstitutionelt Forlig. Maa jeg benytte den Anledning, der ligger i denne Henvendelse, til ganske kort at sige, at jeg veed, at jeg har været med til ikke at ville gennemføre de forskellige Forsøg paa storpolitisk Forlig, der have været paa Tale. Det er rigtigt, og jeg tror, jeg har gjort Ret deri; thi jeg anser det for at være urigtigt og ullogt at søge gennemført et storpolitisk Forlig, saa længe vi ikke enten formelt eller reelt — de reelle Garantier sætter jeg størst Pris paa — ere saaledes stillede, at vi ere fuldt forsikrede mod, at hvad der er sket i de senere Aar, aldrig skal kunne gentage sig; men noget saadant har ikke ligget for i noget af de Forsøg, som hidtil ere blevne gjort, og derfor anser jeg det for fuldstændig rigtigt, at jeg for mit Vedkommende ikke har kunnet anbefale dem. Det er nu det ærede Medlems Ræphest, at Forhandlingspolitikken kun bestaar i Forsøg paa at løse denne store Knude. Jeg er deri fuldstændig uenig med ham. Min Betragtning er kun den, som jeg tror er mere praktisk, at den Sten, jeg ikke kan løfte, lader jeg ligge, og søger saa at tage fat paa Arbejdet, hvor jeg tror, der er noget at udrette. Den Antæ, som det ærede Medlem fortrinsvis rettede imod mig til Slutning, var den, at det var forkert, ulogt, uberettiget eller urigtigt at følge en Politik, der medførte en Splittelse af Venstre. Det ærede Medlem maa vide, at dermed sigter han kun til alle dem, der hidtil have taget Del i Forhandlingspolitikken, allensfals af Navn. Han veed ligeledes, at de, der ikke have villet følge med i denne praktiske Udførelse af Forhandlingspolitikken, som vi fra vor Side have søgt at gennemføre, ere kun forholdsvis saa; det drejer sig kun om en lille Kreds af Mænd. Det ærede Medlem stiller nu den Fordring til det forhandlende Venstre, at kan man ikke faa enhver med til